

נכון שתלמידי

נאשם פישר

היה סמוך לחדר של שני הצעירים. פתאים שמעתי צעקות היסטוריות: משטרה! משטרה! מה אתם רוצים מאיתנו! תנו לנו ללכת! ניגשתי לחדר וראיתי שני צעירים היסטריים צועקים ומנסים לברוח.

סיפר רס"ל רוזנטל: "אחד מהם ניגש אלי ודחף אותי בכוח. הוא רצה לברוח מהחדר. ניגשתי ושמתי לו אוזקים על הידיים."

לדניאל פרלוב (22) גירסה משלו על מה שהתרחש בחדר המלון מרגע שניפרצה הדלת. העיד הוא:

"הם התפרצו לתוך החדר ואחד מהם,

ה ידיעה התלפזנית מהמודיע המשרתי, תושב העיר העתיקה, שהתקבלה במשרדו הבילוש במשטרת ירושלים, היתה לכאורה די שגרתית.

נאמר בה כי שני אלמונים דוברי אנגלית קנו זה עתה כמות גדולה של חשיש, אצל אחד מסוחרי הסם שבציר, השניים,

השניים

אני חושב רוזנטל, נתן לי כמה מכות בפה ובבטן. אחר כך הוא בעט בי וזרק אותי על המיטה. פרלוב גם האשים את החוקרים בגניבת 100 דולר ששייכים לו, כך או כך, כנראה שהיתה לשניים סיבה טובה להיות היסטריים. על השולחן, בתוך קופסת גפרורים, נמצאה כמות קטנה של

הוסיף המודיע, עלו בשער שכסם למונית ערבית שהביאה אותם למלון טירת בת שבע, שברחוב המלך ג'ורג'.

דקות ספורות לאחר שהתקבלה הידיעה, מיהרו שניים מחוקרי המחלקה, רס"ל יוסף רוזנטל ורס"ל משה מזרחי, לעבר המלון. השעה היתה אחת אחר חצות כאשר הציגו

עילוי נשמה

משמאל, הרב מרדכי גולדשטיין, ראש הישיבה בה נעזרים חלק מהתלמידים בחשיש כדי לזכות בעילוי נשמה. ליזו יונתן יובל, איש משרד הדתות, הנלחם, לצד הרב גולדשטיין, על כל נפש מישראל, אפילו חשישניקית.

חשיש. בנן שמאחורי המלון, בתוך חבילה עטופה, נימצאו עשר סוליות חשיש. אומר על כך אחד מחוקרי המשטרה: "היה ברור לנו מההתחלה שמדובר כאן בהברחה, זו כמות גדולה מדי לשם תצור כת פנימית. אבל האמת היא שבמשך עשרות שנים בעבודתי במחלקה לא הייתי נידהם כמו במקרה זה."

מה שגרם לתדהמתו של אותו חוקר וחבריו היה עיסוקם של דניאל פרלוב ומוטי פישר, שנעצר יחד עימו: השניים הם בחורי ישיבה, כאשר נשאלו לשם הישיבה בה הם קונים תורה ודעה, ענו בלי היסוס: "ישיבה פנוצות הגולה שעל הרציון".

מזה כמה חודשים שבירושלים מתהלך כיס סיפורים על אודות ישיבה זו ועל כך שתלמידיה, בצד עיסוקם הרוחני המיועד לעילוי נשמתם במדרות התורה, עוסקים גם בסוג אחר של עילוי נשמה: בסמים משכרים.

השניים את תעודותיהם בפני פקיד הקבלה הנידהם, ביקש ממנו להתלות אליהם לחדר מספר 3, בו התאכסנו שני החשודים.

סיפר על כך רס"ל מזרחי: "דפקתי על הדלת בעדינות. קול נמוגם ענה לי: מי שם? עניתי שאני דוור, שהבאתי מכתב רשום דוחף מארצות הברית. בקשתי ממנו לפתוח את הדלת כדי לחתום. הוא ענה שאדחוף את המכתב מתחת לדלת והוא יחתום על הטופס למחרת היום. ראיתי שהטופס הזה לא הלך, אז אמרתי לו בפשטות שאנחנו מהמשטרה ורוצים לעשות ביקורת."

בתוך החדר שהתרחש דממה. רס"ל רוזני טל הציץ דרך חור המנעול. "ראיתי איך אחד מהצעירים ניגש לחלון וזרק דרכו חבילה עטופה", סיפר לאחר מכן בהודעתו. תנועה חשודה זו הספיקה לחוקרים. הם פרצו את הדלת בכוח.

השוטר בעט בי

זרק אותי על המיטה

על מה שהתרחש אותו זמן בחדר סיפר וורון אמיר, סטודנט מרחוב החלוץ 26 בירושלים: "אחת לילה באתי לבקר חתיכה אמריקאית במלון טירת בת שבע. החדר שלה

במדינה

(המשך מעמוד 29)
הפשיח כבר הבשר, אינו אלא טועה. וזה — למרות שאח הכרטיסים לארוחות קונים שעות לפני כל ארוחה. התבטא אחד הנוסעים הממורמרים כלפי הציף (ראש מחלקת העובדים): "מה זה פה? אתם נותנים לנו לחכות כמו עניים בפתח?" הנוסעים הלכו מכות. לאחר ארוחות מייגעות כאלו רוצה הנוסע היגיע במנוחה קלה. הוא יכול לזכות בה בתאים קטנטנים או על הסיפון. באחת הנסיעות הלכו הנוסעים מכות בינם לבין עצמם כיוון שפשוט לא היה מספיק מקום לכל הנוסעים שלהם נמכרו הכרטיסים. גם בתאים מתקלקל לא פעם מזגן האוויר — ואו בכלל אפשר לשכוח מהמנוחה. אם מצליח הנוסע המאשר לעבור את תלאות היום בשלום, ובלילה מתחשק לו לשבת בבר על כוסית משקה תוסס — גם כאן נכונה לו אכזבה. כי כבר שולט ברמן המפגיץ את שליטתו ביחס ובמשקאות פושרים. משקה קר ויחס חם הם בבחינת בליימצא.

ביטניקים מזדקרים בנוסעים. צוות העובדים באוניה מורכב כמעט כולו מביטניקים ישראלים וזרים, המפגינים יחס מזלזל בנוסעים. כשפונים אליהם בשאלה אדיבה, כמו למשל: "למה, לכל הרוחות, אין מים במקלחת?", הם מגמגמים שאינם מבינים עברית. לאלו שמבינים עברית יש תשובה יותר קולעת: "יש לך תלונות — תפנה לציף".

לזכות ההנהלה יאמר, שהיא מספקת לא רק את הצד הטרנאי במסע זה, אלא גם את הקומי: לקראת הסיום, מחלקים טפסים לנוסעים, בו הם מתבקשים להביע את דעתם על הנסיעה.

מנגונו

הלב החצוי

ספרו של העיתונאי יגאל לב, באלוהים, אמא, אני שונא את המלחמה, שהופיע לפני כשנתיים, זכה להצלחה רבה: הוא תורגם לשש שפות והופיע בהולנד, שבדיה, נורבגיה, אמריקה וגרמניה. בארץ יצא הספר ב-10 מהדורות ונמכר במעלה מ-30,000 עותקים.

ההצלחה דירבנה את המחבר, הוא החליט להוציא גם מהדורה ערבית של הספר. לב פנה לראש המחלקה הערבית בהספר, תדרות, מרדכי טביב, והציע שהוצאת ה'ספרים של ההסתדרות תוציא את המהדורה הערבית. בשל זה החל מסע היסורים של העיתונאי בן ה-34, המשרת כ'קצין מילואים.

לאחר שטביב נתן הסכמה עקרונית, כונן סה ועדה מטעם ההסתדרות שהחליטה גם היא לאשר את הוצאת הספר. "כאן החלו לעוף לחצים", סיפר השבוע יגאל לב. "כינסו את הוועדה, שמנתה שמונה חברים, פעם נוספת וערכו הצבעה חוזרת. התוצאה: ארבעה בעד וארבעה נגד".

נימקו המתנגדים: הספר מציג את החייל היהודי כבעל רגשות וכאדם היודע פחד מהו. לעומתם, טענו המומייבים כי הספר יראה לערבים כי היהודים אינם חיות כסיכום ניצחו המתנגדים, והוצאת הספר רים של ההסתדרות החליטה שלא להוציא את הספר לאור.

לב לא התייאש. הוא פנה להוצאות ספרים ערביות בחיפה, עכו ונצרת. תחילה הסכימו בעלי ההוצאות להוציא את הספר. אחד אפילו התלהב ממנו. אך כעבור מספר ימים שונתה הנימה: "הספר גדוש שינאה לערבים", אמר אותו מתלהב. מדוע? לפי לב: "כנראה שהפעילו גם עליו לחץ". נשאלת השאלה מדוע מפעילים לחץ על ספר שכתב קצין קרבי על המלחמה. "כנראה מהפני שוהו הספר היחידי שמראה כי לחיילי רצה", שאומנם ניצחו במלחמה, היו רגשות אנושיים. אני, שהשתתפתי במלחמה, ראיתי פחד, ביישנות ובכלל, רגשות אנושיים רגילים ביותר", מספר יגאל. וזאת לעומת שאר הספרים שתיארו את הישראלי רק כלוחם העשוי לבליתחם, המשך יגאל. לכסוף מצא יגאל הוצאת ספרים חיפאית, בבעלות יהודי, שהסכים להוציא את התרגום הערבי של הספר.

כשנשאל יגאל לב, מדוע, למרות הלחצים, הוא עומד על כך שהספר יופיע בערבית, השיב: "מפני שאני הייתי מאוד רוצה לקרוא ספר על חייל מצרי שנלחם נגדי ולא ממשך לשנוא אותי!"

dépilan

משאיר עורך חלק לזמן יותר ארוך

dépilan

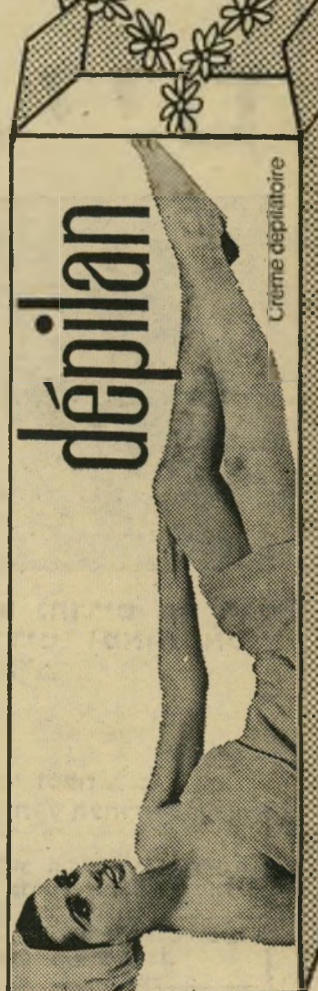
הקרם השוביצי הנודע להרחקת שיער מיותר דפילן פועל על שורשי השיער, מחליש צמיחתם ולכן פעולתו לזמן ארוך יותר מכל משחה.

dépilan

חקרם הקוסמטי בעל חריח העדין להסרת שיער בדרך הנשית ללא פציעות, ללא כאב, בצורה היגיינית ונעימה. דפילן מותר לך עור חלק כקטיפה. נסי והוכחי גם את

vitamol

ZURICH, SUISSE

בינג-ליניאל